

JENNIFER LYNN BARNES

—

SKRIVENE IGRE

JENNIFER LYNN BARNES

SKRIVENE IGRE

S engleskoga prevela
Tanja Manabe

PULS

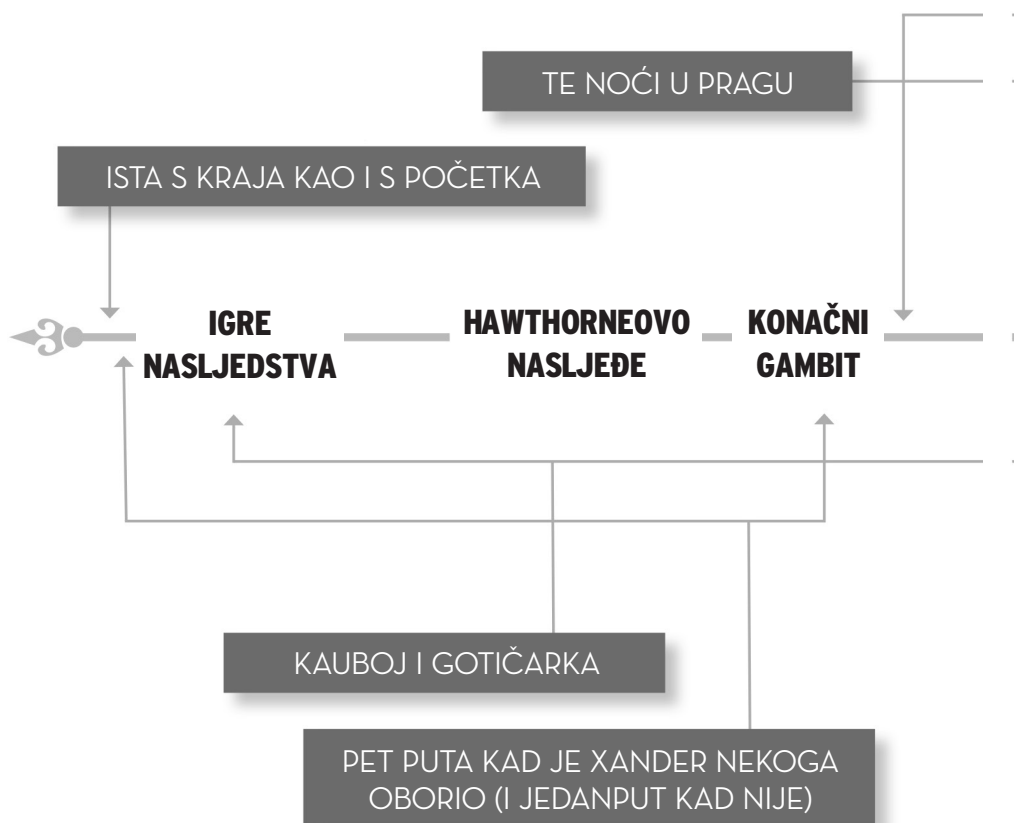
Za Rachel

SADRŽAJ

Te noći u Pragu	9
Ista s kraja kao i s početka.....	103
Kauboj i gotičarka	293
Pet puta kad je Xander nekoga oborio (i jedanput kad nije).....	339

VREMENSKA CRTA

Jedne hawthorneovske noći.....	365
T@YN/ DYED MR@7	381
Što se dogodi u kućici na drvetu	411
Osušena krv i pepeo.....	427

TE NOĆI U PRAGU

Ništa na ovom mjestu
nije beskonačno osim
Jamesona i mene.

Jutro poslije

Nisam se brinula za njega. Briga za Jamesona Winchestera Hawthornea bila je jednako korisna kao i pokušaj svađe s vjetrom. Bila sam dovoljno pametna da znam kako nema smisla vikati na uragane ili se brinuti za Hawthornea koji ima veliku sklonost kockarskim potezima, poluproračunatim rizicima i prilaženju samom rubu nevjerojatnih padova.

Jameson se znao dočekati na noge.

»Avery?« Oren, moj šef osiguranja, najavio je svoju prisutnost, puka ljubaznost s obzirom na to da nikada nije bio daleko. »Skoro će zora. Moj tim može još jednom pročešljati područje i...«

»Ne«, rekla sam tiho. Nisam se mogla otresti osjećaja da Jameson ne bi želio da ga tražim. Nismo se igrali skrivača. Nismo se igrali lovice.

Svaki od mojih instinkta govorio je da je ovo... *nešto*.

»Prošlo je četrnaest sati.« Orenov glas bio je vojnički miran: odsječan, činjeničan, uvijek pripravan na ono najgore. »Nestao je bez upozorenja. Iza sebe nije ostavio nikakav trag. To se dogodilo u *trenu*. Moramo uzeti u obzir mogućnost prljave igre.«

Razmatranje opakih mogućnosti bilo je Orenov posao. Ja sam bila nasljednica Hawthorneovih. Jameson je bio Hawthorne. Privlačili smo pozornost — a ponekad i prijete. Ali duboko u sebi, instinkt mi je govorio isto što je govorio od trenutka kada je Jameson nestao: *trebala sam to predvidjeti*.

Nešto električno bujalo je u Jamesonu danima — bezbožna energija, snažan pogon. *Tajna*. Sjećanja su mi brzo bljesnula u mislima, trenutak za trenutkom od dana kad sam kročila u Prag.

Toranj.

Nož.

Sat.

Ključ.

Što namjeravaš, Hawthorne? Imaš tajnu. Koji to?

»Daj mu sat vremena«, rekla sam Orenu. »Ako se Jameson ne vrati, onda možeš poslati ekipu.«

Kad je postalo jasno da se moj tjelohranitelj — a ponekad i očinska figura — neće oko toga prepirati sa mnom, uputila sam se u predvorje naše luksuzne hotelske sobe. *Kraljevski apartman*. Sjela sam na stolicu napravljenu od naboranog crvenog i crnog baršuna i zagledala se u zid koji nije bio samo zid, dok je moj um stoti put prolazio kroz ovu zagonetku.

Dekadentni zlatni mural zurio je u mene.

Gdje si, Jamesone? Što mi nedostaje?

Pogled mi je pronašao dobro skrivene šavove u zidu. *Skrivena vrata*. Njihovo postojanje podsjetilo me je na to da je Jamesonov pokojni djed Tobias Hawthorne nekoć bio vlasnik ovog hotela, da je kraljevski apartman izgrađen prema zahtjevnim specifikacijama milijardera opsjednuta zagonetkama.

Zamka za zamkom, pomislila sam. I zagonetka za zagonetkom. Ta je rečenica bila među prvim riječima koje mi

je Jameson ikada izgovorio, dok se borio s tugom i jurio za sljedećom zagonetkom, sljedećim šutom, odlučan da ne mari ni za koga i ni za što.

U vrijeme kad je riskirao dijelom i zato što je *želio* osjećati bol.

Dok sam zurila u zid i skrivena vrata, rekla sam sama sebi da Jameson iz tih ranih dana nije isti Jameson Hawthorne koji mi je jučer odmaknuo kosu s lica raširivši je poput aureole na madracu.

Moj Jameson i dalje je riskirao — ali uvijek se vraćao.

Znam da ne treba brinuti o Jamesonu Hawthorneu. Pa ipak...

Snagom volje željela sam natjerati skrivena vrata da se otvore. Snagom volje željela sam učiniti da Jameson stoji s druge strane.

I na kraju — *konačno* — neposredno prije nego što je mojih sat vremena isteklo, vrata su se otvorila, a on je stajao tamo. *Jameson Winchester Hawthorne.*

Prvo što sam vidjela, kad je zakoračio na svjetlo, bila je krv.

Poglavlje 1

Tri dana ranije...

Razglednica u mojoj ruci odgovarala je pogledu kroz prozor aviona. *Prag u zoru*. Stoljetna povijest bila je silueta na maglovito zlatnom nebu, tmurni, kovitlajući oblaci iznad grada bili su tamne ljubičastosive boje.

Jameson mi je poslao razglednicu, što je bio podsjetnik na način na koji je njegov ujak jednom slao razglednice mojoj majci. Paralela me natjerala na razmišljanje o tome što bi moja mama rekla da me sada može vidjeti: privatni avion, hrpa dokumenata debljine nekoliko centimetara kroz koje sam prošla na letu, način na koji bih se još uvijek nekad zatekla kako zadržavam dah kad bi me stvarnost ovakvih trenutaka odjednom pogodila snagom plimnog vala.

Prag u zoru. Moja mama i ja uvijek smo razgovarale o putovanju svijetom. Bio je to jedini san koji sam si dopustila zadržati nakon što je umrla, ali s petnaest, šesnaest i sedamnaest godina nikada si nisam dopustila da sanjarim dulje od nekoliko minuta. Nikada si nisam dopustila da ovo — ili bilo što drugo — želim previše.

Ali sada? Prešla sam palcem preko ruba razglednice. Sada sam željela svijet. Željela sam *sve*. I ništa mi nije stajalo na putu.

»Jednog ćeš se dana naviknuti«, rekla je osoba koja mi je sjedila preko puta u *mojem* privatnom avionu, a zatim je položila tri časopisa na stol između nas. Moje je lice bilo na naslovnici svakog od njih.

»Ne«, jednostavno sam rekla Alisi. »Neću.« Nisam znala pročitati nijednu riječ na naslovnicama. Nisam bila ni sigurna na kojem su jeziku dva od tri časopisa.

»Zovu te *Sveta Avery*.« Alisa je podigla obrvu promatrajući me. »Želiš li pogoditi kako zovu Jamesona?«

Alisa Ortega bila je moja odvjetnica — i odvjetnica moje zaklade — ali njezina je stručnost sezala puno dalje od pravnih savjeta. Ako je nešto trebalo popraviti, ona bi to popravila. U ovom trenutku naše su uloge bile jasno definirane. Ja sam bila tinejdžerica milijarderka i filantropkinja. Ona je gasila požare.

A Jameson Hawthorne *plamtio* je.

»Pogodi«, ponovila je Alisa dok je mlažnjak slijetao, »kako ga zovu.«

Točno sam znala kamo to vodi, ali nisam bila svetica, a Jameson nije bio teret. Bili smo dvije strane istog novčića.

»Zovu li ga *Nemoj prestati*?« ozbiljno sam pitala Alisu.

Njezine savršeno oblikovane obrve spojile su se.

»Oprosti«, rekla sam potpuno bezizražajnim glasom. »Zaboravila sam. Tako ga *ja* zovem.«

Alisa je frknula. »Ne zoveš ga tako.«

Granično hawthorneovski osmijeh blago mi je izvio rubove usana i ja sam ponovno pogledala kroz prozor. U daljini sam još uvijek vidjela tornjeve kako nestaju u zlatno-ljubičastosivom nebu.

Alisa je bila u krivu. *Nikad* se neću naviknuti na ovo. To je bilo *sve* — kao i Jameson Hawthorne.

»Ja nisam Sveta Avery«, rekla sam Alisi. »Znaš to.«

Zadržala sam dovoljno svojeg nasljedstva da doslovno *nikada* ne bih mogla potrošiti ni primjetan djelić, ali sve što je većina ljudi vidjela bio je iznos koji sam poklonila. Prema popularnom mišljenju, bila sam ili utjelovljenje vrline ili inteligentna otprilike koliko i vreća kamenja.

»Možda nisi svetica«, rekla mi je Alisa. »Ali *jesi* diskretna.«

»A Jameson... nije«, rekla sam. Ako je Alisa primijetila kako mi se usne izvijaju prema gore samim time što sam izgovorila njegovo ime, odlučila je to ignorirati.

»On je Hawthorne. *Diskrecija* nije u njihovu rječniku.« Alisa je imala vlastitu povijest s obitelji Hawthorne. »Rad zaklade zahuktava se. Trenutačno nam ne treba skandal. Kad vidiš Jamesona, reci mu: Ovaj put nema štenaca. Nema provala. Nema penjanja na krovove. Nema izazova. Ne dopusti mu da pije išta što svijetli. Nazovi me ako makar samo i *spomene* kožne hlače. I zapamti...«

»Nisam više Pepeljuga«, završila sam. »Sada pišem vlastitu priču.«

Sa sedamnaest godina, kada mi se život zauvijek promijenio, bila sam djevojka na rubu siromaštva koja je imala sreće, iščupana iz mraka, i predan mi je čitav svijet zbog hira ekscentričnog milijardera. Ali sada? *Ja* sam bila ekscentrični milijarder.

Došla sam na svoje. A svijet je gledao.

Sveta Avery. Odmahnula sam glavom na tu pomisao. Tko god je smislio taj nadimak, očito nije shvaćao da je najveća razlika između Jamesona i mene, kad su u pitanju bili izazovi, igre i uzbuđenje trenutka, bila u tome što sam ja bolje uspijevala u tome da me ne uhvate.

U roku od nekoliko minuta avion je bio spreman za iskrcaj — prvo je išlo osiguranje, zatim Alisa pa ja. U trenutku kada sam objema nogama stala na tlo, dobila sam poruku od Jamesona. Sumnjala sam da je vrijeme bilo slučajnost.

Vrlo je malo stvari s Jamesonom to bilo.

Pročitala sam njegovu poruku, i nalet energije i udivljenosti, sličan onome što sam osjetila kad sam pogledala kroz prozor u drevni grad ispod nas, ponovno me preplavio. Polagani osmijeh proširio mi se licem.

Dvije rečenice. To je bilo sve što je bilo potrebno Jamesonu Hawthorneu da natjera moje srce da počne kucati malo jače, malo brže.

Dobro došla u grad stotinu tornjeva, Nasljednice. Jesi li raspoložena za igru skrivača?